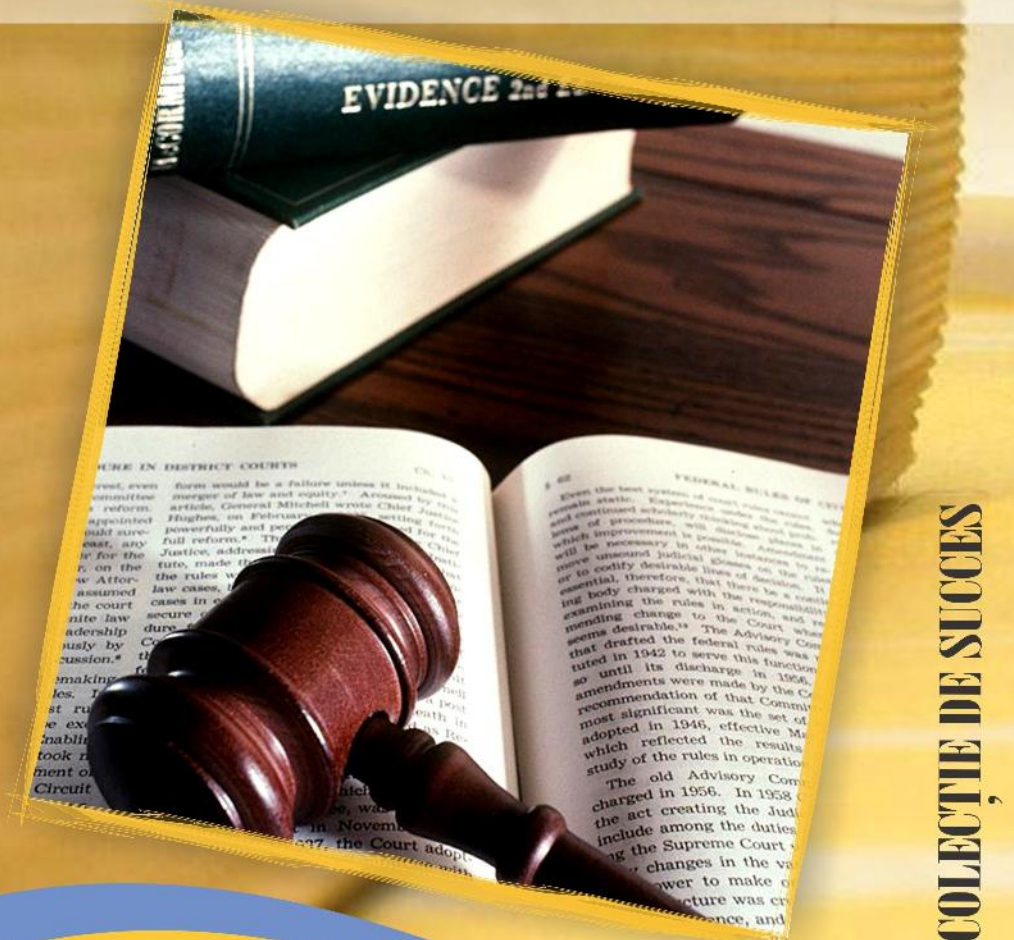

Raluca Ana Bădilă

studii de drept

COLECȚIE DE SUCESES

Raluca Ana BĂDILĂ

STUDII DE DREPT

Lumen

Iași 2006

Raluca Ana BĂDILĂ

STUDII DE DREPT

Editura Lumen este acreditată CNCSIS sub nr 003

Tehnoredactare computerizată: Cezar Mihai Vusatiuc

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Raluca Ana BĂDILĂ

Studii De Drept

Editura Lumen

Bibliografie

Pag.126

ISBN 973-1703-06-3

978-973-1703-06-0

Extras din volumul:
Badila, R.A. (2006). Studii de drept. Iasi, Romania: Lumen.

RALUCA ANA BĂDILĂ

STUDII DE DREPT

Lumen

Extras din volumul:
Badila, R.A. (2006). Studii de drept. Iasi, Romania: Lumen.

Pagina lasata
intentionat goala

Cuprins

PERCHEZIȚIA DOMICILIARĂ.....	7
I. Noțiune , scop și acte normative incidente	10
1. Noțiune	10
2. Scopul percheziției și acte normative incidente	12
II. Subiectul și obiectul percheziției domiciliare	13
1. Subiectul perchezițiilor domiciliare	13
2. Obiectul percheziției	13
3. Obiectele supuse ridicării sau confiscării.....	21
A. Obiecte care au legătură cu cauza	21
B. Obiecte care nu au legătură cu cauza	23
III. Condițiile de realizare a perchezițiilor domiciliare	24
1. Emiterea, executarea și conținutul mandatului de percheziție	25
2. Condițiile de formă ale perchezițiilor	34
3. Condițiile de fond ale perchezițiilor	38
A Necesitate și proporționalitate	38
B Respectarea orelor legale	40
IV. Percheziția și actele premergătoare	42
1.Necorelări legislative și identificarea unor soluții	42
2.Revenirea la reglementarea anterioară	43
A. Argumente de drept intern	43
B. Argumente de drept comparat	45
3.Reconsiderarea noțiunii de urmărire penală.....	50
V. Concluzii.....	51
BIBLIOGRAFIE	55
A. Lucrări de specialitate	55
B. Articole	55
C. Acte normative.....	55
CONSTRÂNGEREA ÎN DREPTUL PENAL.....	57
Teorii care justifică nepedepsirea	59
Articolul 46 Cod penal român	65
Elemente comune	67
Elemente de diferențiere	76
Argumente de drept comparat.....	83
Concluzii.....	85
BIBLIOGRAFIE	87
Lucrări de specialitate.....	87
Articole	87

CONVENȚIA PENTRU PROTECȚIA DREPTURILOR OMULUI ȘI DEMNITATEA FIINȚEI UMANE CU PRIVIRE LA APLICAREA BIOLOGIEI ȘI MEDICINEI.....	89
Convenția.....	91
Scopul Convenției.....	91
Consimțământul necesar în cazul oricărei intervenții medicale.....	92
Incapacitatea de a consimți.....	93
Dreptul persoanei la viața privată și dreptul de a fi informat.....	96
Genomul uman.....	97
Reproducerea asistată medical.....	98
Prelevarea de țesuturi și organe de la donatori în viață în scopul transplantului.....	100
Interzicerea câștigurilor financiare și a înstrăinării de părți din corpul uman.....	102
Protocolul adițional la Convenția pe drepturile omului și biomedicină cu privire la interzicerea clonării ființelor umane.....	104
Legislația internă relevantă.....	105
Dreptul pacientului la informare.....	112
Dreptul la confidențialitatea informațiilor și viața privată a pacientului.....	112
Drepturile pacientului în domeniul reproducerii.....	114
Euthanasia.....	115
Concluzii.....	120
BIBLIOGRAFIE.....	124
A. Lucrări de specialitate:.....	124
B. Articole.....	124
C. Acte normative.....	124

PERCHEZIȚIA DOMICILIARĂ

Extras din volumul:
Badila, R.A. (2006). Studii de drept. Iasi, Romania: Lumen.

Pagina lasata
intentionat goala

PERCHEZIȚIA DOMICILIARĂ

Realitățile politice și economice ale societății românești, schimbările ce au intervenit în structura criminalității și mai ales în modul de săvârșire a unor infracțiuni, precum și perfecționarea continuă a statului de drept și necesitatea asigurării tuturor garanțiilor procesuale au constituit fundamentul juridic al modificărilor și completărilor aduse actualului Cod de procedură penală. Conform opiniilor exprimate în doctrină¹ legile de modificare și completare a Codului de procedură penală român și-au propus armonizarea prevederilor acestuia cu principiile, recomandările și reglementările cuprinse în documentele internaționale în domeniul justiției penale. S-a urmărit transpunerea în legislația noastră a prevederilor *Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale*, a Protocoalelor adiționale ale acesteia, precum și a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.

Una dintre procedurile care au cunoscut succesive și semnificative modificări a fost cea a percheziției. Se impune a se face distincția între percheziția corporală și cea domiciliară. Ambele reprezintă limitări, prin voința legii, a unor drepturi fundamentale ale omului, și anume inviolabilitatea persoanei, respectiv a domiciliului. Importanța respectării acestor drepturi într-o societate democratică motivează într-o măsură suficientă analiza respectivei proceduri. Actuala reglementare a percheziției a generat o serie de discuții determinate de imprecizia și chiar inconsistența unor termeni, fapt pentru care ne-am propus să facem o prezentare a acestei instituții în diverse legislații, mai mult sau mai puțin asemănătoare cu cea existentă în sistemul de drept românesc. Am avut în vedere legislația franceză, germană, dar și pe cea britanică și americană, pentru a oferi atât viziunea sistemului romano-germanic,

---

¹ G. Mateuț, *Codul de procedură penală, partea generală, într-o perspectivă europeană* în *Revista de drept penal* » nr. 1/2004, p.60 ; G. G. Theodoru, *Codul de procedură penală, partea specială, și perspectiva sa europeană*, în *«Revista de drept penal»* 1/2004, p.104 .

cât și a celui de common-law asupra percheziției domiciliare. *Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului*, alături de opiniile exprimate în doctrina de specialitate, dar și de prevederile cuprinse în *Corpus Juris*, important document programatic pentru adoptarea unui sistem penal și de procedură penală la nivelul Uniunii Europene au constituit o bogată sursă de inspirație pentru propunerile de *lege ferenda*.

După clarificarea noțiunii și precizarea scopului percheziției, am luat în discuție care sunt locurile și obiectele supuse acestei proceduri, cine sunt subiecții activi și pasivi, în ce condiții de fond și de formă poate fi dispusă o percheziție domiciliară, pentru ca în final să vedem în ce măsură legislația noastră corespunde exigențelor internaționale în materie.

I. Noțiune, scop și acte normative incidente

1.Noțiune

Codul de procedură penală român nu definește percheziția ci stabilește doar condițiile de efectuare a acesteia, relevante fiind, din acest punct de vedere, articolele 100-111, așa cum au fost modificate prin *Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală* și a unor legi speciale², *OUG nr. 109/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală*³ și *Legea 356/2006* publicată în M.Of.nr677/7.082006 Nici în Codurile de procedură penală ale altor state nu se dă o definiție a percheziției, această sarcină revenind, după caz, doctrinei, jurisprudenței, unor acte cu valoare constituțională sau reglementărilor internaționale.

Percheziția este procedeul prin care se caută în anumite locuri obiectele și înscrisurile ce pot servi ca mijloace de probă în procesul penal, iar în caz de descoperire se ridică de la persoana fizică sau juridică la care se⁴ găsesc. Așadar percheziția implică atât căutarea, cât și ridicarea de obiecte și înscrisuri din anumite locuri.

---

2 M.Of. nr.468 din 1 iulie 2003.

3 M. Of. nr.748 din 26 octombrie 2003.

4 G.Mateut, *Procedura penală, partea generală*, vol.II, Editura Fundației „Chemarea”, Iași, 1997, p.199.

Conform unei opinii din doctrina americană⁵ *căutarea*, în cadrul procedurii percheziției, se îndreaptă împotriva interesului sau dreptului unei persoane în menținerea intimității vieții private, iar *ridicarea* se îndreaptă împotriva dreptului/interesului unei persoane de a menține posesia proprietății. Rezultă fără echivoc că percheziția, ca procedeu de obținere a unor mijloace de probă, este strâns legată de protejarea vieții private și a proprietății, acestea din urmă fiind drepturi fundamentale, ocrotite și garantate constituțional. Nu este deci posibil să se facă o analiză a procedurii percheziției fără a se lua în considerare prevederile constituționale referitoare la respectarea vieții private, a domiciliului și a proprietății, dar și a libertății persoanei, în cazul perchezițiilor efectuate cu prilejul arestărilor preventive.

De altfel, în *Constituția României*, condițiile referitoare la percheziție sunt reglementate în art.23-*Libertatea individuală*,⁶ art. 27-*Inviolabilitatea domiciliului*⁷, precum și în art. 69 și art. 84, care reglementează cazurile de excepție ale imunității parlamentare, respectiv prezidențiale.

În doctrina franceză, perchezițiile au fost definite ca fiind *căutarea*, într-un domiciliu sau în orice alt loc împrejmuit, a indicilor sau mijloacelor de probă necesare aflării adevărului⁸.

În *Constituția SUA* percheziția este reglementată în *Amendamentul IV*, în vigoare din 15 decembrie 1971⁹. *Convenția Europeană a Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale* (în

5 S Salzburg, D. Capra, *American Criminal Procedure.Cases and Commentaries*, Fourth edition, West Publishing Co, St. Paul, Minn, 1992, p23 .

6 Art. 23 alin.2:”Percheziționarea, reținerea sau arestarea unei persoane sunt permise numai în cazurile și cu procedura prevăzute de lege”.

7 Art.27, alin 3: ”Percheziția se dispune de judecător și poate fi efectuată numai în formele și în condițiile prevăzute de lege “

alin.4: „perchezițiile în timpul nopții sunt interzise, afară de cazul infracțiunilor flagrante “ .

8 S. Guinhard, J. Buisson, *Procedure penale*, 2e edition, Litec, Groupe Lexis Nexis, p.537

9 *Bill of Rights, The Fourth Amendment;*”Dreptul tuturor de a fi asigurați în privința persoanei, domiciliului, documentelor și proprietății împotriva unor percheziții și confiscări nerezonabile, nu poate fi violat și nici un mandat nu poate fi emis decât în condițiile existenței unor motive temeinice, însoțite de jurământ sau declarație și care să descrie cu exactitate locul ce urmează a fi percheziționat, persoana și lucrurile ce urmează să fie ridicate.”

continuare CEDO) specifică în art.8:¹⁰ „*Dreptul la respectarea vieții private și de familie*” condițiile în care pot fi efectuate perchezițiile. De altfel scopul articolului menționat este de a proteja indivizii împotriva oricăror ingerințe arbitrare din partea autorităților publice.

2. Scopul percheziției și acte normative incidente

Conform art.100 din *Codul de procedură penală (Cp)* român, când persoana căreia i s-a cerut să predea vreun obiect sau vreun înscris dintre cele arătate în art. 98 tăgăduiește existența sau deținerea acestora, precum și ori de câte ori există indicii temeinice că efectuarea unei percheziții este necesară pentru descoperirea și strângerea probelor, se poate dispune efectuarea acesteia. În esență, rezultă că prevederile art.100 din *Codul de procedură penală* au ca finalitate descoperirea și conservarea probelor și mijloacelor de probă necesare justei soluționări a unei cauze.

Conform autorilor francezi citați anterior, perchezițiile au ca scop căutarea, într-un domiciliu sau în orice alt loc împrejmuit, a indicilor sau mijloacelor de probă necesare aflării adevărului.¹¹

Articolul 102 din *Cp german* precizează: „o percheziție corporală, a proprietății, a dependințelor/imobilelor particulare sau de altă natură ale unei persoane care, ca autor/instigator/complice e bănuit că a săvârșit o infracțiune sau e suspectat de complicitate posterioară sau de obstrucționarea justiției sau de tănuirea bunurilor furate, poate fi făcută în scopul prinderii sale sau în cazurile în care se poate presupune că percheziția ar duce la descoperirea unor probe. Articolul următor, numit *Perchezițiile privind alte persoane* precizează că acestea sunt permise numai în scopul de a-l prinde pe acuzat sau pentru a descoperi urmele unei infracțiuni sau pentru ridicarea anumitor obiecte și numai dacă există motive din care să rezulte că persoana/urma/obiectul se află în acele locuri. Rezultă

¹⁰ Art.8 CEDO: “*Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora.*”

¹¹ S. Guinchard, J. Buisson, *op. cit.*, p.537

așadar că scopul perchezițiilor, deși divers, are ca finalitate obținerea probelor necesare soluționării unei cauze penale.

II. Subiectul și obiectul percheziției domiciliare

1. Subiectul perchezițiilor domiciliare

Conform opiniilor exprimate în doctrina americană, *Amendamentul IV* al *Constituției* protejează împotriva oricăror percheziții și ridicări „nerezonabile” efectuate de agenți guvernamentali sau reprezentanți ai acestora **pe toți cei interesați**. Termenul „**people**” a fost interpretat ca făcând referire la toți cei guvernați: rezidenți, nerezidenți sau străinii ce stau ilegal. *Art.8 CEDO* se referă la toți cei care au dreptul la respectarea vieții private și de familie („**everybody**”). În art. 100 *Cpp român* se face referire la „**persoana**” care tăgăduiește deținerea sau existența unui obiect dintre cele solicitate, fără a se opera vreo distincție. În concluzie, condițiile de efectuare a perchezițiilor trebuie respectate indiferent de persoana asupra căreia se îndreaptă.

2. Obiectul percheziției

Cât privește **obiectul** perchezițiilor, problemele ridicate sunt extrem de diverse și complexe.

Din ansamblul reglementărilor privind percheziția, în sistemul juridic românesc se pot identifica drept obiect al acesteia *domiciliul unei persoane, un local public* (art. 103 Cpp), sau o *unitate* din cele la care se referă art. 145 *Cod penal* (Art. 111. Cpp).

Amendamentul IV din *Constituția americană* protejează împotriva perchezițiilor „nerezonabile” *persoanele, domiciliul acestora, documentele și valorile mobiliare*.

Din textul art. 102 *Cpp german* redat *in extenso* mai sus rezultă că în sistemul procedural al Germaniei obiect al perchezițiilor îl formează proprietatea, dependențele/ imobilele particulare sau de altă natură ale unei persoane bănuite de săvârșirea unei infracțiuni în calitate de autor, instigator sau complice, sau ale unor persoane suspectate de complicitate posterioară, obstrucționarea justiției sau

tăinuirea unor bunuri furate. În procedura *franceză*, deși perchezițiile sunt reglementate doar în cadrul anchetelor efectuate de poliția judiciară și în cadrul instrucției penale, se consideră că aceleași reguli se aplică și în cazul perchezițiilor efectuate pentru căutarea indiciilor în orice alt loc, altul decât *un imobil împrejmuit*, cum ar fi perchezițiile efectuate asupra persoanelor, automobilelor etc¹². Spre exemplificare, art.94 *Cpp francez* precizează că perchezițiile sunt efectuate în *toate locurile unde se pot găsi obiecte a căror descoperire ar fi utilă aflării adevărului*.

Care sunt, așadar, aceste **locuri** în care se pot efectua percheziții?

A. Mai întâi trebuie avută în vedere noțiunea de **domiciliu**.

Jurisprudența franceză are asupra acestei noțiuni o concepție extensivă, incluzând nu doar locul unde o persoană are principala sa reședință, dar și pe acela în care, fie că îl locuiește sau nu, are dreptul să spună că reprezintă titlul juridic al ocupației sale. Totuși, s-a considerat că nu poate fi vorba de un apartament distrus și devenit nelocuibil în urma unui incendiu (*Cass.crim.*, 31 mai 1994), sau de un local neocupat, golit de tot mobilierul. Jurisprudența mai recentă pare să fi adoptat noțiunea de „loc împrejmuit” care, chiar dacă nu constituie un domiciliu, necesită existența consimțământului ocupantului său legitim pentru a putea fi percheziționat în cadrul unei anchete preliminare (V. *Cass. Crim.*, 17 oct. 1996).

Conform jurisprudenței dezvoltate de Curtea europeană a drepturilor omului, noțiunea de domiciliu trebuie interpretată extensiv, ea incluzând și sediul profesional sau de afaceri al unei persoane.¹³ După hotărârea **Niemietz c. Germania**, (1993), cabinetul

¹² *Ibidem, loc.cit.*

¹³ A se vedea cazul **Niemietz c. Germania**, hot. din 16 dec 1992, series A, no.251-B, p.33-34, para.30-31. În speță, cabinetul unui avocat a fost percheziționat de către poliție și de procuror și au fost ridicate documente care dezvăluiau identitatea unor persoane acuzate de insultă. De asemenea, în **Kopp c Elveția**, s-a considerat că sediul profesional, în speță cabinetul unui avocat, face parte din domiciliul persoanei și implicit este cuprins în noțiunea de viață privată, ocrotită de art.8 CEDO. Ca urmare, măsura luată de autorități de a

unui avocat este considerat domiciliu în sensul art.8 *CEDO*. Într-un caz mai recent, **Roemen c. Luxemburg**, (25 februarie 2003, 51772-99) a fost analizată problema conformității percheziției domiciliului unui jurnalist, a locului său de muncă și a cabinetului avocatului său cu necesitatea protecției surselor jurnalistice în sensul art. 10 *CEDO*. Necesitatea garantării exercițiului efectiv al drepturilor apărării precum și al secretului profesional și al confidențialității corespondenței presupune că perchezițiile oferă garanții procedurale speciale. În speță, Curtea a considerat că dispozițiile legislative au fost respectate, dar în continuare a trecut la un examen foarte riguros al caracterului necesar al percheziției pentru apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor. Ea a constatat că mandatul de percheziție acorda puteri largi anchetatorilor, că scopul percheziției s-a redus în cele din urmă la a descoperi sursele jurnalistului prin intermediul avocatului său și că cercetarea efectuată în cabinetul acestuia a fost disproporționată în raport cu scopul vizat, în special prin rapiditatea cu care a fost realizată. Astfel ingerința în dreptul la respectul domiciliului s-a realizat prin faptul că a avut ca obiectiv încălcarea dreptului la respectul secretului surselor jurnalistice. Curtea a aplicat în speță, cumulativ, garanțiile oferite de prevederile a două articole, 8 și 10, violarea secretului surselor jurnalistice a servit ca fundament constatării încălcării dreptului la respectul domiciliului.¹⁴

Persoanele morale au dreptul la respectul domiciliului în baza art.8*CEDO*. Instanța europeană a considerat (**Colas Est c. Franta**, 16 aprilie 2002, 37971-97) că e timpul să se recunoască, în anumite circumstanțe, că garanțiile oferite de articolul menționat pot fi interpretate ca incluzând pentru o persoană juridică dreptul la respectul sediului său social, a agențiilor sau localurilor sale profesionale.

Întrucât *Convenția europeană* precum și jurisprudența dezvoltată de instanța de la Strasbourg au directă aplicabilitate în dreptul nostru, conform art.11 alin 2 și art.20 din *Constituția României*, concluziile la care a ajuns Curtea în ceea ce privește

---

pune sub ascultare convorbirile reclamantului aduce grave prejudicii dreptului de apărare a clientului și necesității de a respecta secretul relațiilor dintre avocat și client.

¹⁴ “Le Dalloz », 12 iunie 2003, p.2271.

interpretarea noțiunii de domiciliu precum și modalitatea de efectuare a perchezițiilor în anumite cazuri speciale trebuie avute în vedere și puse în practică de instanțele române.

Un model de urmat ar putea fi *Codul de procedură penală francez*, care a organizat un regim special al perchezițiilor în cabinetul unui avocat. Astfel art. 56-1 precizează că percheziția la cabinetul unui avocat sau la sediul acestuia se poate efectua doar de un magistrat și în prezența reprezentantului acelei profesii liberale sau a unui delegat. Acestea sunt singurele persoane care pot lua cunoștință de documentele descoperite înainte de o eventuală confiscare. Delegatul se poate opune confiscării unui document când consideră că procedura este neconformă cu legea, caz în care respectivul document e pus sub sigiliu. Aceste operații sunt consemnate într-un proces verbal ce reda obiecțiile celor prezenți, nefiind alăturate dosarului cauzei. Procesul verbal se trimite fără întârziere judecătorului libertăților și detenției cu originalul sau o copie a dosarului. Acesta trebuie să decidă în 5 zile, printr-o ordonanță motivată, nesusceptibilă de recurs. El va anunța pe magistratul care a efectuat percheziția și când e cazul, pe procurorul Republicii și pe avocatul la cabinetul/domiciliul căruia s-a făcut percheziția pentru o eventuală deschidere a sigiliului. Dacă se consideră că nu există dreptul de confiscare a documentului, judecătorul libertăților și detenției ordonă restituirea lui imediată, precum și distrugerea procesului verbal, și când e cazul, anularea oricărei referiri la document sau la conținutul lui dacă figurează în dosarul cauzei. În caz contrar ordonă deschiderea și adăugarea procesului verbal la dosarul cauzei. Această decizie nu exclude, însă, posibilitatea ulterioară pentru părți de a cere nulitatea confiscării înaintea instanței de judecată sau a Camerei de instrucție.

B. Dar, alături de domiciliu, și **alte locuri** pot fi supuse perchezițiilor. Pentru a se constata dacă respectivele locuri cad sau nu sub incidența prevederilor constituționale, Curtea Supremă a SUA aplică așa-numita *Doctrină Katz*¹⁵, ce are la bază două coordonate:

---

¹⁵ *Katz v U.S.*, 389 US 347, 88S. Ct.507, 19 L. Ed. 576, 1967

- individul și-a manifestat o expectativă, o aspirație subiectivă la intimitate;
- această aspirație e considerată rezonabilă de către societate.

Conform deciziei instanței americane, *Amendamentul IV* protejează oameni, nu locuri. „Ceea ce o persoană expune publicului, chiar în casa sau biroul lui, nu intră sub protecția Amendamentului IV, dar ceea ce urmărește să considere a fi privat chiar într-un loc accesibil publicului, poate cădea sub protecția constituțională”. Așadar, nu e neapărat necesară o intruziune fizică a agenților guvernamentali într-o zonă „protejată”, în speță fiind vorba de ascultarea de către poliție a conversațiilor pe care recurentul le-a avut de la o cabină telefonică.

Nu doar viața privată, dar și *proprietatea* e protejată de orice intruziune nerezonabilă a statului. (*Soldal c. Cook County*, 1990). Proprietatea abandonată nu cade sub incidența prevederilor constituționale¹⁶, dar cabina telefonică sau birourile comerciale da. Curtea unei case este protejată de prevederile constituționale, însă câmpurile deschise nu. Această distincție, cunoscută sub numele de „*open field doctrine*”, a fost făcută ca urmare a cazului *Oliver c. SUA* (1984), când s-a precizat că este permis ofițerilor de poliție să intre și să cerceteze / percheziționeze un câmp, fără a avea mandat de percheziție. Mai mult, se considera că nu există nici un interes privat recunoscut constituțional în celula unui deținut (*Hudson c. Palmer*, 1984), nici în alte locuri care sunt accesibile publicului.¹⁷ Problema nu se reduce la accesul legal al publicului, ci la posibilitatea efectivă și la frecvența acestui acces. În *Chimel c. California* (1969) Curtea Supremă a SUA a statuat că , în cazul în care un ofițer de poliție a

16 *California c. Greenwood*, 486 US 35, 108 S. Ct. 1625, 100 L. Ed., 1988: *Amendamentul IV* nu interzice percheziționarea și ridicarea gunoierului lăsat pentru a fi colectat în afara curții, chiar în lipsa unui mandat; sacii de plastic ridicați au fost folosiți ca probe pentru a se obține un mandat de percheziție, în urma executării căruia s-au găsit în casa celui în cauză cocaină și hașiș.

17 *Florida v. Riley*, (1989), unde s-a considerat că poliția are acces și poate efectua percheziții în orice loc accesibil publicului. În speță era vorba de supravegherea interiorului unei sere parțial acoperită dintr-o zonă rezidențială, dintr-un elicopter aflat la 400 picioare înălțime.

Eqpvkpwctgc "ceguvwk" xqnwo "q" rwvg k
volumul de pe

www.edituralumen.ro
www.librariavirtuala.com

ucw "fkp" nkdt tkkng "pqcuvtg" r

Conținutul acestui volum nu reprezintă în mod necesar punctul de vedere al Editurii Lumen sau al finanțatorilor

Publicat cu finanțarea:

media **LUMEN**
www.EdituraLumen.com

www.EuroMarket.ro
Design, Prints, Web sites
E-commerce applications